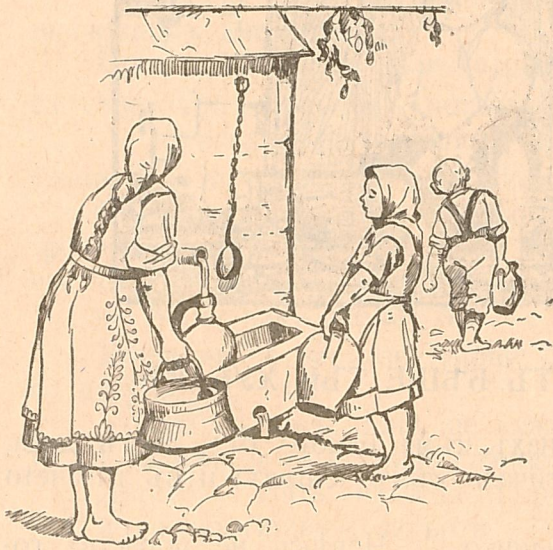

НАИ-ДОБРИЯТЪ ПРИЯТЕЛЪ

Ние въ село си имаме единъ добъръ приятелъ. Той обича всички ни еднакво. На никого не се кара, на никого не се сърди и никого не одумва.

Знаете ли, кой е този нашъ приятелъ?

Нашата хубава бѣла чешма на мегданя всрѣдъ селото.

О, колко е добра тя! Всѣкому дава прѣсна водица и отъ никого не взема пари. И бедни, и богати — всички сж равни за нея. Тя съ радостъ пълни бѣлитѣ менци на чорбаджията и вехтата стомна на бедния селянинъ.

А какъ обича нашитѣ стада!

Сутринъ, когато агънца и козачки отидатъ на паша, пиятъ отъ нейната вода и тя весела изпраща вадички подиръ овчаря и козаря.

— Да имъ върви все тъй като по вода! — шушне подире имъ бѣлата чешма.

Когато пѣтници дойдатъ въ село, тя става още по-весела и ги кани да си починатъ при нея и да опитатъ студената вода.

О, колко е добра нашата хубава чешма! И какъ се грижи за всички ни!

Не знае сънъ и почивка. Денемъ и ноцемъ все тече. Водата ѝ е свѣтла като слънчевитѣ лъчи и носи радостъ въ душитѣ на всички ни.

Обичаме ние нашата бѣла чешма. Тя е най-добриятъ приятелъ на цѣлото ни село.

Вѣра Бояджиева